

MEZEY KATALIN

Virágénekek

*Kertemben kinyílt a lila és a vörös, sárgaközepű
kankalin, színes dombocskák a sűrű szirmú virágok.
Annyi virágfej, hogy megkísérte a kisgyereket,
meg sem látszik, ha leszed belőle csokornyit.*

*

*Sárga kelyhet bont hajnalban a tulipán,
közepén a fekete porzók, mint a bogárcsápok.
Sárga és bársonyfekete, csillog rajta a harmat,
rafináltan buja, képeslapi látvány
egy tegnap kinyílt, holnapra szirmot ejtő,
közönséges, kerti virágtól. Kinek szól ez a
látványos csábítás, és romlott-e az,
aki így kínálja magát a napsugárnak?
Ha így öltöznél fel, kacérnak mondanák,
de a fészbukon százsámra kapnád
a lájkokat. Persze csak akkor, ha a kinyílás
hajnalán kerülnél képernyőre, harmatcseppel
a sárga selymen, bársonyfekete porzós
tulipán. Ami nem vagy, nem lehetsz többé,
mert az idő kereke nem fordul vissza.*

*

*Rége, iskolásokként eljártunk tavasszal
a Kis-Kevély lábánál húzódó füves völgybe,
ahol az út menti akácos szélén, az árnyékos
gyepen sötétlila foltokban virított az ibolya,
hogy csokornyit szedjünk nagymamának
ebből a szerénynek mondott, hajlós nyakú
virágból. Most meg az egész kertünk lilázik
az ibolyától, fűszálat is alig látni köztük,
most a Kis-Kevélynek kellene idejönnie,
hogy nálunk szedjen magának ibolyát.
Mikor és hogy került ide a sok, a rengeteg,
húsvéti locsolás-szagú, fényes-lila virág?
Megtudták, mekkora utakat jártunk be miattuk
egykor, hogy felkeressük hegylábi rejtekhelyüket,
és hálából ideköltöztek, hogy ne kelljen
olyan messzire kirándulni miattuk?*

*

Látatlanban is megtalálod a kaukázusi
 ikravirág fehér párnáját az alsókertbe
 vezető lépcsősor mellett. Falrepedésben nő
 ez a „könnyen nevelhető, igénytelen, örökzöld,
 fagyűrő évelő, mely alacsony termete folytán
 leginkább sziklakertekbe, kőedényekbe illik.
 Kicsi, tojásdad levelei nagy rozettákban nyílnak”,
 s az apró, fehér virágok kis csokrokat alkotva
 emelkednek föléjük. Mellettük a sárga virágú,
 mézillatú mahóniabokrok, túltesznek
 a sötétzöld levelű, csillagforma szirmokon is.
 Nem tudod, miért indulsz meg az alsókertbe
 vezető lépcsősor felé este, amikor már látni
 nem látsz, de a sötét, puha gypeszőnyeg felett
 valami édesség terjeng, odavonz a pincefal
 előtt virágzó bokrokhoz, s azon gondolkodol,
 hogy ezzel az illattal kellene beültetni
 az egész kertet, vagy legalább vinni belőle
 a szobádba, ahol gyakrabban szimatolnád,
 mert legtöbbször ott veszel levegőt.

Az Istennek készült bejáraton át

*Az Istennek készült bejáraton át
 belép lelkiünkbe a média:
 alig várjuk, hogy megszólaljon,
 és mondjon, amit akar:
 „Csak csönd ne legyen,
 mert az olyan idegesítő.”*

*Az Istennek készült bejáraton át
 belép lelkiünkbe a média,
 ha tartunk a szobánkban készüléket,
 amely fogni tudja az adását.
 És akkor ahelyett, hogy kiszűrnénk
 a csöndből, és beengednénk a lelkiünkbe:
 a csönddel együtt az Isten adását is
 elűzzük, és az őneki készült
 bejáraton át a lelkiünkbe bebocsátjuk,
 szóljon inkább éjjel-nappal a „műsor”,
 csak ne legyünk a csöndben egyedül.
 Ne legyünk Istennel egyedül.*